

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **J. A.**, zastoupen Mgr. Hanou Konečnou, advokátkou se sídlem Kounicova 681/10, Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, se sídlem Kounicova 24, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 5. 2016, č. j. 32 A 16/2016 – 34,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 12. 5. 2016, č. j. 32 A 16/2016 – 34, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ze dne 11. 3. 2016, č. j. KRPB-61442-16/ČJ-2016-060023-50A, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- III. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Haně Konečné, advokátce se sídlem Kounicova 681/10, Brno, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení před krajským soudem a o kasační stížnosti ve výši 16.456 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 11. 3. 2016, č. j. KRPB-61442-16/ČJ-2016-060023-50A, rozhodla o zajištění žalobce podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších

předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), ve spojení s § 129 odst. 3 téhož zákona, za účelem jeho předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“). Žalovaná současně stanovila dobu zajištění stěžovatele podle § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců na 32 dnů, tedy od 11. 3. 2016 do 11. 4. 2016.

II.

[2] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu u Krajského soudu v Brně, který ji zamítl rozsudkem ze dne 12. 5. 2016, č. j. 32 A 16/2016 – 34.

[3] K námitce žalobce, že jeho zajištění je nezákonné, neboť slouží nezákonnému (nepřípustnému) účelu – jeho předání do Maďarska, krajský soud uvedl, že žalobcem předestřené statistické informace dokumentující zatížení maďarského azylového systému v roce 2015 lze jen těžko vztahovat k aktuální situaci maďarského azylového systému. Podle krajského soudu tedy žalobcem tvrzené údaje a informace o namítané existenci systematických nedostatků maďarského azylového systému nevypovídají.

[4] Pokud se jedná o účastníky zmiňované řízení před Soudním dvorem EU (dále jen „SDEU“) ve věci C-695/15, pak pro účely předmětného řízení před krajským soudem je podstatné, že SDEU nikterak nezpochybil možnost vrácení žadatele o mezinárodní ochranu Maďarskem do jiného státu, který považuje za bezpečnou zemi (v daném případě Srbsko). Připouští-li tedy maďarská právní úprava potenciální vrácení žadatelů o mezinárodní ochranu do Srbska, jakožto bezpečné země, není tato skutečnost sama o sobě na závadu. Takový závěr ostatně nevyplývá ani ze stanoviska generální advokátky, v němž tato pouze vyzdvihla, že kvalifikace Srbska jako bezpečné třetí země obsažená ve vnitrostátním zákoně nemůže zprostit soud, kterému byla věc předložena, provést vlastní posouzení, že s osobou bude v dotyčné třetí zemi (v daném případě v Srbsku) zacházeno podle zásad vyjádřených v čl. 38 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/13/EU ze dne 26. června 2013. Z dotčeného rozhodnutí SDEU proto nelze dovozovat nemožnost předání cizince do Maďarska, jak tvrdí žalobce. Překážku předání by bylo možno spatřovat tehdy, pokud by maďarská právní úprava nezakotvovala účinný opravný prostředek proti předání cizince do země, již Maďarsko považuje za bezpečnou třetí zemi ve smyslu čl. 38 směrnice 2013/13/EU. To však žalobce žádným způsobem neprokazuje, přičemž naopak sám připouští, že proti rozhodnutí Maďarska o žádosti o udělení mezinárodní ochrany lze brojit za použití opravných prostředků. Krátké lhůty pro podání těchto opravných prostředků, kterými žalobce argumentuje, pak nemohou samy o sobě založit existenci systémových nedostatků ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, neboť nepůsobí přímý zásah do právní sféry cizince, k němuž by mohlo dojít pouze tehdy, pokud by lhůta byla stanovena v natolik krátké době, že by bylo podání opravného prostředku fakticky znemožněno a účinná ochrana práv by byla v řízení o opravných prostředcích vyloučena. Dokazování obsahu cizí právní úpravy, které by bylo třeba k ověření jejího obsahu, žádná ze stran nenavrhla a ani krajský soud je nepovažoval pro posouzení věci za nezbytné.

pokračování

[5] Krajský soud tak uzavřel, že žalobcem nebylo osvědčeno, že v důsledku aktuálního stavu maďarského azylového systému mu hrozí zásah do jeho základních lidských práv, který by bylo možno zohlednit podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Pokud žalobce odkazoval na závěry rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2016, č. j. 49 Az 109/2015 – 74, konstatoval krajský soud, že tam podaný právní názor není opřen o provedené dokazování podle § 52 s. ř. s., nýbrž pouze o skutečnosti tvrzené žalobcem, se kterými se Krajský soud v Praze bez dalšího ztotožnil. Odkazovaný právní názor Krajského soudu v Praze považuje krajský soud za nesprávný a dodává, že pro něj není závazný. Naopak krajský soud poukázal na názor Ústavního soudu uvedený v usnesení ze dne 12. 1. 2016, sp. zn. III. ÚS 3561/15, v němž tento soud neshledal opodstatněnost ústavní stížnosti cizince proti usnesení správního soudu o zamítnutí odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra o zastavení řízení o mezinárodní ochraně z důvodu nepřipustnosti, přičemž shledal způsob, jakým se správní soudy vypořádaly s tvrzenými systematickými nedostatky v Maďarsku coby příslušném členském státě EU jako dostatečný.

III.

[6] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[7] Stěžovatel namítal nedostatečné a nepřezkoumatelné posouzení eventuální přijatelnosti účelu zajištění. Stěžovatel v žalobě uvedl, že jeho předání do Maďarska za účelem pokračování v řízení o mezinárodní ochraně právě v Maďarsku je nepřipustné, neboť Maďarsko není schopné zabezpečit řádný průběh azylového řízení a v maďarském azylovém řízení jsou dány systematické nedostatky, které činí vydání do Maďarska za účelem azylového řízení nepřipustným. Z tohoto důvodu je pak nepřipustné i samotné zajištění, pokud jeho účelem má být právě předání zajištěné osoby do Maďarska. Krajský soud však vypořádal stěžovatelovu námitku jen velmi zběžně a nikoliv úplně.

[8] Údaji o počtu žádostí o azyl podaných v Maďarsku v roce 2015 se stěžovatel snažil osvětlit příčinu přijetí změn maďarské azylové legislativy, v jejichž důsledku je nyní v Maďarsku o žádostech o udělení azylu rozhodováno zcela automaticky zamítavě, případně jsou tato řízení z formálních důvodů zastavována. To se podle stěžovatele projevuje mj. ve skutečnosti, že Maďarsko bylo schopno během několika měsíců vyřídit desítky tisíc žádostí o udělení mezinárodní ochrany, přičemž podle stěžovatele je nabíledni, že se tak stalo v podstatné většině případů zcela formálně a bez možnosti skutečného uplatnění práva na mezinárodní ochranu. Krajský soud se však tomuto žalobnímu argumentu věnoval velmi omezeně a pouze uvedl, že stěžovatelem uvedené statistické údaje nemají žádnou vypovídací hodnotu ve vztahu k současné situaci. Ačkoli tedy stěžovatel poukazoval na zcela evidentní zlom v neustále menším počtu probíhajících azylových řízení, který již z logiky věci nemůže být způsoben pouhým poklesem počtu nových žadatelů o mezinárodní ochranu, krajský soud tento argument nevypořádal a soustředil se na pouhé konstatování počtu azylových řízení v průběhu podzimu 2015, což by samo o sobě vskutku nemuselo být pro zákonnost rozhodnutí žalované relevantní. Předmětný argument však stěžovatel vznesl ve snaze prokázat změny v právní úpravě maďarské

azylové procedury, což ovšem krajský soud nezohlednil a zatížil tak rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

[9] Podle stěžovatele vycházel krajský soud z mylného předpokladu, že podstatou žalobní námitky je nesouhlas s podmínkami v maďarských azylových centrech, které by měly pramenit z přeplněnosti těchto center nebo nevyhovujícího materiálního zázemí. Stěžovatel však ve skutečnosti brojil proti faktické nemožnosti azyl v Maďarsku získat. Krajský soud tak stěžovatelův žalobní bod nesprávně uchopil a s žalobními námitkami se vyřádal nedostatečně.

[10] Stěžovatel dále polemizoval s názorem krajského soudu ohledně závěrů vyplývajících z rozsudku SDEU ve věci C-695/15, a to že tento rozsudek údajně nikterak nezpochybnil možnost vrácení do Srbska jako bezpečné třetí země. Podle stěžovatele lze z výše uvedeného rozsudku vyvozovat nejvýše to, že koncept bezpečné třetí země lze aplikovat i po přijetí žadatele o azyl zpět do země, v níž poprvé požádal o mezinárodní ochranu, že přijímající stát není povinen informovat předávající stát o své právní úpravě a praxi a že v případě přijetí žadatele zpět není třeba pokračovat v řízení ve fázi, v níž bylo řízení pozastaveno. Jedná se o závěry, které nemohou žádným zásadním způsobem ovlivnit nepřijatelnou maďarskou právní úpravu a praxi. SDEU se ani náznakem nevyslovil k tomu, zda maďarský institut vrácení do bezpečné třetí země je slučitelný s evropským právem, ani k tomu, zda byl v případě předmetného pákistánského žadatele o mezinárodní ochranu aplikován správně.

[11] Stěžovatel dále uvedl, že nejsou splněny podmínky pro to, aby Srbsko mohlo být považováno za bezpečnou třetí zemi. Zásadní výtky vůči srbskému azylovému systému vzneslo i UNHCR, které přímo vyzvalo členské státy, aby azylanty do Srbska nevracely. Maďarsko ovšem tuto výzvu nerespektuje, což mimo jiné vede i k obecné nepřijatelnosti vrácení žadatelů o azyl do Maďarska, které automaticky považuje Srbsko za třetí bezpečnou zemi a stejně tak automaticky rozhoduje o nepřijatelnosti azylových žádostí osob, které právě přes Srbsko přicestovaly.

[12] Zásadními vadami poté trpí i řízení ve věci nepřijatelnosti azylových žádostí. Jedná se především o extrémně zkrácená řízení, rozhodnutí má být učiněno během patnácti dní a následné soudní přezkumné rozhodnutí musí být učiněno v osmi dnech. Soudní přezkum je založen výlučně na kasačním principu, přičemž žalobu lze podat pouze ve lhůtě sedmi dní. V řízení o žalobě proti rozhodnutí o nepřípustnosti žádosti o mezinárodní ochranu nelze uvádět žádné nové skutečnosti. Proti takovému rozhodnutí pak nejsou přípustné žádné opravné prostředky. Současná maďarská právní úprava rovněž zcela nepřijatelně zachází s žadateli o azyl, kteří vzali zpět žádost o azyl, nebo jejich azylové řízení bylo zastaveno z důvodu opuštění Maďarska, což je tedy případ nejen žalobce, ale fakticky všech osob, které mají být vráceny do Maďarska. V případě, že není do devíti měsíců podána žádost o pokračování v azylovém řízení, musí takový žadatel podat žádost zcela novou, na kterou je nahlíženo jakožto na žádost následnou. Taková žádost je pak odmítnuta jako nepřijatelná, pokud žadatel neuvede nové skutečnosti umožňující přiznání mezinárodní ochrany, bez ohledu na to, že původní žádost nebyla vyřízena meritorně.

pokračování

[13] Stěžovatel rovněž nesouhlasil se závěrem krajského soudu, podle kterého mohou krátké lhůty pro podání opravných prostředků jen těžko založit existenci systémových nedostatků ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. V tomto ohledu odkázal na závěry přijaté plénem Ústavního soudu v nálezu ze dne 1. 12. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 17/09, s tím, že pokud Ústavní soud považuje sedmidenní lhůtu za protiústavní, není zřejmé, z čeho krajský soud vyvozuje, že stejně krátká lhůta nemůže způsobit přímý zásah do právní sféry stěžovatele. Krom toho stěžovatel namítal, že se krajský soud nevypořádal se jeho důkazními návrhy, konkrétně s návrhem důkazu zprávou Human Rights Watch, či Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky a anglickým překladem maďarského azylového zákona.

[14] Pokud krajský soud na podporu svého názoru o přijatelnosti předání do Maďarska zmínil usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 1. 2016, sp. zn. III. ÚS 3561/15, pak je třeba uvést, že toto usnesení není meritorním rozhodnutím, není závazné dokonce ani pro účastníky samotného řízení, vychází ze specifických podmínek případu a pouze omezené argumentace účastníků řízení před obecnými soudy. Předmětné usnesení tedy vůbec nehodnotí přijatelnost vydání do Maďarska jako takovou, ale pouze to, zda byly obecnými soudy dostatečně vypořádány argumenty předmětného řízení. Je třeba zdůraznit, že Ústavní soud se v předmětném usnesení vypořádával pouze s konkrétní ústavní stížností a konkrétní žádostí o přiznání odkladného účinku a hodnotil fakticky pouze to, zda byla respektována procesní práva konkrétního stěžovatele v předcházejícím řízení o žádosti o přiznání odkladného účinku žalobě.

IV.

[15] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

[16] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[17] Kasační stížnost je důvodná.

[18] Jelikož stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu také pro jeho nepřezkoumatelnost, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto stížní námitkou, protože by bylo předčasné, aby se zabýval právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Vlastní přezkum rozhodnutí je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí je srozumitelné a vychází z relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[19] K tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů se v obecné rovině Nejvyšší správní soud mnohokrát vyjádřil (viz např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003,

č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64). Rozhodnutí soudu je třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů zejména tehdy, pokud není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů nebo při utváření právního závěru, z jakého důvodu soud považoval žalobní námitky za liché či mylné nebo proč nepovažoval právní argumentaci v žalobě za důvodnou.

[20] Již ze samotné formulace stěžovatelových kasačních námitek je zřejmé, že se ani on sám nedomnívá, že by rozsudek krajského soudu trpěl nedostatkem důvodů. Jejím skutečným obsahem je nesouhlas se způsobem vypořádání jeho žalobních námitek, nikoliv tvrzení, že by tak soud neučinil. I podle Nejvyššího správního soudu se krajský soud vypořádal se všemi žalobními námitkami, jednotlivě je posoudil a v dostatečném rozsahu zdůvodnil své závěry. To se týká jak otázky relevance statistických údajů i stěžovatelem namítané judikatury Ústavního soudu a SDEU. Námitka nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů je proto nedůvodná.

[21] Hlavní stěžovatelova kasační námitka spočívá v tvrzené existenci systematických nedostatků maďarské azylové právní úpravy, které naplňují kritéria čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Pro tyto nedostatky nemá být předán k vyřízení své žádosti o mezinárodní ochranu do Maďarska a nemůže být proto za účelem takového předání ani zajištěn.

[22] Čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III stanovuje kritéria, při jejichž naplnění není možno přemístit žadatele o mezinárodní ochranu do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný. Podle tohoto ustanovení platí, že: *Existují-li závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.* Čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen: „Charta EU“) poté stanoví: *Nikdo nesmí být mučen nebo podroben nelidskému či ponižujícímu trestu anebo zacházení.*

[23] Skutkově i právně obdobnou věcí se Nejvyšší správní soud zabýval v řízení vedeném pod sp. zn. 1 Azs 91/2016, kdy rovněž bylo předmětem přezkumu rozhodnutí žalované, jímž rozhodla o zajištění cizince za účelem jeho předání podle nařízení Dublin III do Maďarska. Rozsudkem ze dne 11. 8. 2016, č. j. 1 Azs 91/2016 – 27, Nejvyšší správní soud zrušil jak zamítavý rozsudek krajského soudu, tak i žalobou napadené rozhodnutí žalované o zajištění cizince. Rozsudek je včetně odůvodnění k dispozici na webových stránkách soudu a lze na něj pro stručnost odkázat. Nejvyšší správní soud mimo jiné uvedl, že *„problematická situace žadatelů o poskytnutí mezinárodní ochrany v Maďarsku je, i když jen v obecné rovině, všeobecně známou skutečností, Nejvyššímu správnímu soudu je pak z jeho rozhodovací činnosti v obdobných případech známo, že jak nevládní organizace, tak především Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky poukazují na skutečnosti, které by mohly nasvědčovat existenci závažných důvodů pro závěr o existenci systematických nedostatků maďarské azylové praxe. Rovněž v rozhodovací praxi soudů některých evropských zemí se již*

pokračování

vyskytly případy, kdy byly ve vztahu k Maďarsku konstatovány systematické nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. (...) Za této situace je zcela nezbytné, aby se žalovaná jako kompetentní správní orgán při rozhodování o zajištění pro účely takového předání, vždy znovu zabývala aktuální situací v zemi, do níž má být cizinec předán a výslovně se vyjádřila k otázce realizovatelnosti předání z hlediska kritérií čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III.

[24] Také v nyní projednávané věci se žalovaná v napadeném rozhodnutí dostatečně nevypořádala s možnou překážkou realizace předání stěžovatele podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, tj. zda v Maďarsku neexistují závažné důvody domnívat se, že dochází k systematickým nedostatkům azylového řízení nebo podmínek přijetí žadatelů v Maďarsku, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ve smyslu čl. 4 Charty EU. Vypořádání této otázky nevyplývá ani z kontextu napadeného rozhodnutí. Žalovaná ve svém rozhodnutí o zajištění k otázce splnění podmínek pro zajištění za účelem předání do Maďarska na str. 3 uvádí: „Každá země společenství se zavázala sdílet hodnoty uznávané Evropskou unií a současně je vázána jak komunitárním právem, tak i judikaturou Evropského soudního dvora. Proto správní orgán nepředpokládá, že by mu (pzn. NSS: stěžovateli) návratem do Maďarska hrozilo vykonání trestu smrti, mučení, nebo jiné formy nelidského zacházení. Ani jmenovaný neuvedl žádné závažné důvody, pro které by jeho návrat mohl být znemožněn. Správní orgán tak musí konstatovat, že v době rozhodování o zajištění mu nebyly známy žádné překážky, které by bránily v předání účastníka řízení do země příslušné k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“

[25] Z výše uvedeného vyplývá, že se správní orgán kritérii podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III zabýval jen v rovině obecného tvrzení o Maďarsku jakožto bezpečné zemi. Odůvodnění svého rozhodnutí neopatřil dostatečným množstvím argumentů, které by umožnily posoudit jejich oprávněnost v konfrontaci s důvody uvedenými stěžovatelem v kasační stížnosti a předtím v žalobě. Nejvyšší správní soud proto v dané věci neshledal důvod odchytil se od právního názoru vysloveného ve výše uvedeném rozsudku a shledal žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Krajský soud měl k žalobě stěžovatele žalobou napadené rozhodnutí z uvedeného důvodu zrušit.

[26] S poukazem na shora uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou, a proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadený rozsudek krajského soudu. Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu (§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.). V dané věci by krajský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem neměl jinou možnost, vzhledem ke zjištěným vadám správního rozhodnutí, než zrušit rozhodnutí žalované. Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. rozhodl tak, že sám rozhodnutí žalované zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V něm je žalovaná vázána právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 78 odst. 5 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.).

[27] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalované, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Stěžovatel měl ve věci úspěch, podle §

60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. mu tedy přísluší právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ze soudního spisu ovšem nevyplývá, že by stěžovateli v řízení o kasační stížnosti nebo v řízení před krajským soudem jakékoliv důvodně vynaložené náklady vznikly. Žalovaná ve věci úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[28] V řízení před krajským soudem byla stěžovateli ustanovena zástupkyní advokátka Mgr. Hana Konečná. Krajským soudem ustanovená zástupkyně ze zákona zastupuje účastníka i v řízení o kasační stížnosti. Ustanovené advokátce platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud jí přiznal odměnu za čtyři úkony právní služby [tři úkony před krajským soudem: převzetí a příprava zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a dále sepsání doplnění žaloby a repliky podle § 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky; jeden úkon před Nejvyšším správním soudem: sepsání kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky] v celkové výši 12.400 Kč [§ 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a 1.200 Kč jako paušální náhradu výdajů s těmito úkony spojenými (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Vzhledem k tomu, že advokátka je plátcem daně z přidané hodnoty, odměna je dále zvýšena o částku odpovídající této dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Částka daně, vypočtená podle citovaného zákona, činí 2.856 Kč. Celkem tedy odměna ustanovené advokátky činí částku ve výši 16.456 Kč. Tato částka jí bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. září 2016

Mgr. David Hipšr
předseda senátu